

127 . Sărata Monteoru | Comuna: Merei | Județ: Buzău | Punct: Poiana Scorușului | Anul: 1995

Anul: 1995

Cod RAN: 47550.01

Perioade: Evul Mediu

Epoci: Epoca migrațiilor, Evul Mediu

Tipuri sit: locuire

Categorii sit: Domestic, Religios, ritual și funerar, Neatribuit

Autori: Eugenia I. Zaharia

Instituții: Institutul de Arheologie "Vasile Pârvan", București

Cercetările arheologice de la Sărata Monteoru, punctul "Poiana Scorușului"

Raport

<P>

Cercetările arheologice de la Sărata Monteoru s-au reluat în 1994 în Poiana Scorușului (punct notat P. Sc.), platou situat la E de așezarea de pe Cetățuie, cu scopul de a se continua săpăturile întrerupte în 1954. Grupul de cercetare, de atunci, a fost condus de prof. Ion Nestor, ajutat de Ligia Bârză, Eugenia Zaharia, Doina Galbenu, Nicolae Harțuche, Nicolae Pușcașu, Mihai Davidescu.<P>

Primul sondaj în P. Sc. s-a făcut în 1943, cu care prilej s-a observat că nu sunt depuneri de așezare ca pe Cetățuie și cercetarea necesită un alt mod de lucru.<P>

Săpăturile s-au reluat în 1952 și 1954 deschizându-se pe tot platoul 10 secțiuni orientate aproximativ N-S și una E-V. În cele două campanii (1952 și 1954) s-au descoperit două mari complexe: un rug de incinerare din faza IC3 (în supr. P7) și un mare complex de mari bolovani de râu, formând o pantă spre E-NE, aparținând fazei IC4 în secțiunea și caseta P4 - P9,1.<P>

Rugul a fost lucrat în întregime, lăsându-se mai mulți martori la nivelul de zacere al platformei din pietre a rugului. Acești martori urmau să servească - (la reluarea săpăturilor) - la stabilirea raportului cu depunerile mai vechi, de sub rug; situația acestor depuneri a început a fi cercetată chiar din anul 1954, prin mai multe secțiuni. La acest nivel al cercetărilor s-au oprit săpăturile în 1954.<P>

Pentru localizarea diferitelor situații și materiale descoperite s-a lucrat pe 4 sectoare notate în cruce: pe suprafața dreptunghiulară (cu latura lungă EV) sectoarele 1 - 2 sunt pe direcția NE-SV; sectoarele 3 - 4 pe direcția SE-NV.<P>

Complexul descoperit și lucrat parțial în 1954, situat la E-NE de platforma-rug, s-a cercetat până la -3m, fără să se fi putut atinge baza lui.<P>

Reluarea în 1994 a cercetărilor la SM avea ca scop: verificarea marginii de SV a rugului. Cercetarea unei gropi semicirculare observată pe mijlocul laturei de S a supr. P7 (pe al cărei arc se aflau și arsura și pietrele platformei - rug); cauza situării în panta S-N a rugului, fapt legat direct de depunerile anterioare, adică de folosirea aceluși loc înainte de instalarea rugului.<P>

Din cele menționate, s-a putut verifica marginea de SV a arsurii rugului (pământ ars cu cărbune, oase calcinate, fragmente ceramice și rare pietre mărunte) și s-a lucrat în Sectorul 2 (partea de SV a supr. P7), adâncindu-se în depunerile de sub nivelul rugului, unde s-a dezvelit și o vatră notată nr. 2. În 1995 s-a continuat săpătura în sectorul 2, s-au redesfăcut sectoarele 1 (cel de NE al supr. P7) și 3 (cel de SE al supr. P7) și s-au prelungit secțiunile de N, S, E, V, care se taie perpendicular pe P7. Supr. P7 s-a lărgit pe laturile de S, de E, de N. Nu s-a lucrat în sectorul 4.<P>

În sectoarele 1 și 2 s-au delimitat 5 gropi din care 3 în sect. 2, care s-au și lucrat. Cea mai importantă este gr. 8, secționată parțial pe malul de S al Sectorului 2, care a conținut un material ceramic caracteristic

fazei IC4 și un fragment de tip Schneckenberg B. (decorat cu fals relief).<P>

Partea cea mai interesantă din cercetarea anului 1995 este dezvelirea în secțiunea de Est în sect. 3 și mai risipită în sector 1 (adică pe toată latura de Est a săpăturii), a pantei de pietre mari de râu din marginea de Est a săpăturii. Pietrele sunt foarte mari și masate, unele chiar suprapunându-se parțial. Această pantă de pietre foarte mari este acoperită, "învelită", de un strat gros de pământ castaniu cu rari stropi de cărbune. Această pantă de pietre din largirea laturei de Est a supr. P7 este o continuare a complexului IC4 din secțiunea și caseta P9 - P9, 1/1954, unde, peste pietre s-a găsit și o vatră cu două vase sparte pe loc (vatra nr. 1).<P>

În sect. 1 s-a adâncit sub nivelul la care rămăsese săpătura din 1954. S-a deosebit o depunere care conține material ceramic IC3, fără resturi in situ; urmează un strat cu material ceramic IC2, la un nivel probabil de locuire; această considerație este întărită de faptul că sunt in situ multe fragmente mari, sparte din vechime, dar în conexiune, dar mai ales de prezența unei locuințe IC2, la Est de Supr. P7 (chirpic masat, vatră, ceramică, oase de animale).<P>

Această situație ne dă posibilitatea de a considera că Poiana Scorușului a fost folosită ca loc de cult funerar numai în fazele IC4 - IC3 (complexul din bolovani mari de râu nu poate fi legat de un context de locuire; a fost sigur un loc de cult, probabil tot funerar), deoarece faza următoare (IC2) ne este asigurată prin resturi in situ de locuire.<P>

<P>

<P>

II. Ion Motzoi - Chicideanu, IAB; Monica Sandor - Chicideanu, Universitatea București și 24 studenți de la Universitatea București și Universitatea Iași<P>

<P>

Cercetările s-au efectuat, în continuarea celor de anul trecut, în punctul Poiana Scorușului, un platou de mici dimensiuni situat la SE de așezarea din punctul Cetățuia. <P>

Încă din 1943, fusese identificat un complex de mari dimensiuni și cu un caracter deosebit, care a fost dezvelit parțial în campaniile din anii 1952 și 1954. Complexul cercetat în Poiana Scorușului a fost interpretat, la nivelul informării de atunci, drept "rug funerar" și încadrat, pe baza materialului ceramic, în faza IC3 a culturii Monteoru. <P>

Cercetările din 1995 au completat observațiile stratigrafice și de ordin constructiv din campania precedentă. Au fost descoperite câteva gropi, stratigrafic anterioare marelui complex de cult, o amenajare din bolovani de râu de mari dimensiuni ce pare să "sprijine" complexul către E, unde viroaga naturală în care acesta fusese amplasat, era deschisă. <P>

Către sfârșitul campaniei din toamnă a fost dezvelită parțial și a doua structură din bolovani de râu de mari dimensiuni, parțial cercetată în 1952/1954. S-a putut constata cu acest prilej că, și stratigrafic și constructiv, structura din bolovani de râu, "zidul" dinspre E, din aceeași bolovani și complexul de cult, constituie un tot unitar. Se pune astfel în evidență, în Poiana Scorușului, un complex cu dimensiuni și o structură cu totul deosebite. Complexitatea acestei descoperiri pledează pentru o funcție legată de practicile de cult, resturile osteologice umane descoperite în anii 1952/1954 putând, eventual, reprezenta sacrificii umane. Cercetarea este încă departe de a fi definitivată, o concluzie finală neputându-se încă trage. În orice caz, interpretarea drept "rug de incinerare" nu mai poate fi, în nici un caz reținută .

Informații suplimentare online

[Raportul 205 din cronica.cimec.ro](http://raportul205.din.cronica.cimec.ro)

[Localizare pe hartă, folosind Mapserver Cimec.ro](http://localizare.pe.harta.foolosind.Mapserver.Cimec.ro)